

ни хора; 2) Музикални творби, композирани за изпълнение отъ Х. или въ Х.; 3) въ инструменталната музика (оркестра) голѣмъ Х. е, когато участва цѣлия оркестровъ апаратъ, и малъкъ Х., когато участватъ само нѣколко инструменталисти (при аккомпанирането обикновено); 4) при пианото: кордитъ, които принадлежатъ на единъ тонъ — *gesp.* клавишъ — оттамъ и изрече: двухорни и трихорни струни; 5) при органа — принадлежатъ къмъ единъ клавишъ свирки отъ различна височина, имащи общо водене на вѣтъра отъ въздушния съндъкъ; 6) излѣзло вече изъ употреба название на ансамбълъ отъ нѣколко инструмента, съ различна голѣмина и обемъ, но съ еднакъвъ тембъръ; 7) мѣстото при органа въ католическата църква, срещу олтаря, на което се нареждатъ пѣвцитъ; 8) у насъ „музикантски Х.“ наричатъ военнитъ духови оркестри.

Хостински, Отакаръ — Hostinsky, Ottakar — значителенъ чешки естѣтъ и музикаленъ писателъ, род. 2 ян. 1847 въ Мартиновесъ (Чехия), умр. 19 ян. 1910 въ Прага, училъ философия и право въ Мюнхенъ, 1869 — *d-r ph.*, 1877 — доцентъ въ Пражкия университетъ, отъ 1883 — извънреденъ професоръ, отъ 1892 — редовенъ професоръ въ чешкия университетъ, и чель лекции по история на музиката въ консерваторията. Писалъ: „Зачатъцитъ на тоновото изкуство“, „Музиката на гърцитъ“, „Върху сегашното състояние и направление на чешката музика“, „Хр. В. Глукъ“, „Хекторъ Берлиозъ“, „Учение за музикалнитъ звукове“ (1879), „Музикално прекрасното и сборното художествено творение, отъ гледището на музикалната естетика“ (1879), „Върху значението на Хербартовитъ практически музикални идеи за общата естетика“ (1883), „Хербартова естетика въ нейнитъ основни части“ (1890), „Чешката пѣвческа декламация“, „Бедржихъ Сметана“ (1901), „Янъ Блаховскъ и Янъ Жоскенъ“ — къмъ историята на чешката музика на XVI в. (1896), „Народни пѣсни и народни танци на славянитъ“ (1895). Освенъ това, писалъ е либрета на оперитъ: „Месинска невѣста“ отъ Фибихъ, и „Aschenbrödel“ на Розкошни.

Хота, исп. Jota — популяренъ танцъ въ испанската провинция Арагония, съ живъ ритъмъ, който се поддържа отъ играчитъ (двама) — съ удяране на кастанети, а се свири на китара или мандолина отъ нетанцуващитъ. Живиятъ и игривъ ритъмъ на Х-та е привличалъ много компонисти за тѣхнитъ творчески цели.

Хофмайстеръ, Францъ Антонъ — Hoffmeister, Franz Anton — плодовитъ компонистъ, род. 1754 въ Ротенбургъ, умр. 9 февр. 1812 въ Виена, компониралъ: симфонии, 30 концерта, 42 струнни квартета, 18 струнни триа, 9 опери („Телемахъ“, „Първата цѣлувка“, „Розалинда“ и др.). Отъ основаното отъ него (заедно съ Кюнель) 1806 въ Лайпцигъ „Bureau de musique“ се е развило голѣмото, съществуващо и до сега, музикално издателство Петерсъ.

Хофманъ, Ернстъ Теодоръ Амадеусъ — собствено Теодоръ — Hoffmann, Ernst Theodor Amadeus — (далъ си името Амадеусъ, въ честъ на Моцарта) — виденъ нѣмски поетъ, романтикъ, художникъ, музикантъ, компонистъ, музикаленъ писателъ и критикъ, род. 24 ян. 1776 въ Кьонингсбергъ, умр. 25 юни 1822 въ Берлинъ. Х. е билъ страстно предаденъ на музиката, която ималъ и като професия. Композициитъ му сж въ класически духъ, а въ покъснитъ се явява носителъ на романтическия идеалъ. Творби: една симфония, арфовъ квинтетъ, клавирно, 4 клавирни сонати, меси и др. църковни творби, канцонети, опери и зингшпили („Шега, лукавство и умраза“ (Гьоте), „Ренегатътъ“, „Фаустина“, „Веселитъ музиканти“, „Любовъ и ревностъ“, „Дирна“, „Аврора“ и „Ундина“ (романтическа) и др. Музикалния писателъ Х. е сжщо значителенъ въ „Фантазиюке“ — въ маниера на Колотъ“ (1814), „Катеръ Мудъ“ (1820—22).

Хофманъ, Казимиръ Юзефъ — Hoffmann, Casimir Juseph — значителенъ полски пианистъ, род. 20 ян. 1876 въ Подгорце при Краковъ, ученикъ на баща си; отъ ранна възраст концертира въ нѣмско и Американскъ, следъ което учи при Мошковски, Рубинщайнъ и Д'Албертъ, отъ 1899 живѣе като реномиранъ пианистъ въ Америка. Компониралъ творби за пиано и оркестръ: